

Det usynlige gjort synligt

Af Thomas Hansen, præst i Hillsong København

Kristent Institut

Artiklen er udgivet i regi af Kristent Institut
og må frit videreformidles, blot det sker uforandret

Jeg vil gerne lægge ud med at sige, at det er længe siden, jeg har skrevet en afhandling om et emne; jeg er først og fremmest optaget af at forberede undervisning for vores kirke i København hver uge og ofte flere gange om ugen. Og da jeg først og fremmest er en lokal frikirkepræst, så vil den måde, jeg skriver på, være mere pragmatisk og praktisk fremfor udelukkende akademisk.

For de af jer, der ikke kender min historie, så er jeg født og opvokset i Danmark. Jeg tilbragte det meste af min opvækst i en frikirke i Midtjylland. Derfra gik turen rundt om en højskole i Sønderjylland, før den gik videre til Sydney i Australien, hvor jeg tilbragte tolv år. I al den tid var jeg involveret i en lokal kirke, de første seks år som en frivillig, imens jeg færdiggjorde mine teologistudier, og de sidste seks år som en del af staben. I slutningen af 2012 flyttede min australske kone og jeg til København, hvor vi plantede Hillsong København i starten af 2013. Efter næsten fire år samles vi nu tre gange¹ om søndagen i Bremen Teater i København, og en enkelt gudstjeneste i Malmø Sverige også, hvor vi startede for nogle måneder siden. Som en kirke hører vi til pinsetraditionen. I Australien hedder pinsebevægelsen Australian Christian Churches² eller ACC, som vi blot forkorter den med. Det er meget australsk at forkorte alt, hvad der forkortes kan; hvis du har mere end to stavelser i dit navn og nogensinde har mødt en australier, ved du, hvad jeg taler om.

Pinsetraditionen

Hvad betyder det så at tilhører en "pinsetradition"? I Danmark er vi som i mange andre lande skyldige i at institutionalisere vores traditioner, og som kirker er der en lige så stor en fristelse til det. Men udover et globalt netværk af kirker, der har (eller burde have) meget til fælles og derfor bør danne et fællesskab af kirker, er pinsetraditionen så meget mere.

Navnet er jo taget fra den herlige dag, som er omtalt i Apostlenes Gerninger, og som vi kalder Pinsedag. Den dag blev det muligt at opleve Gud på et helt personligt plan. Jesus var meget opmærk-

som på, at hans disciple ikke begyndte på deres tjeneste for ham, før de havde modtaget denne kraft fra Helligånden.

I årene efter Pinsedag ser vi i resten af det Nye Testamente Helligåndens virke på en helt utrolig måde fra profetier og åbenbaringsord til helbredelser og selv døde, der blev vakt til live (og så var der også nogle, der var i live, som døde). Og midt i denne udgydelse af Helligånden blev tusindvis af mennesker føjet til kirken, og den moderne kirke, vi kender i dag, fik sin første spæde start.

Debatten imellem det nye og gamle er ikke en ny debat. Selv da Jesus kom til jorden, var der en diskussion omkring hans undervisning. Da Paulus og disciplene fortsatte arbejdet, var der yderligere diskussioner omkring denne nye lære.

I Matt.9 blev Jesus konfronteret omkring hans undervisning, og hans respons er interessant. "Man lapper ikke gammelt tøj med et stykke nyt, uvasket stof. Enhver ved, at hvis man gjorde det, ville lappen krympe og rive det gamle tøj i stykker, så hullet blev endnu større. Der er heller ingen, der hælder ny vin på gamle lædersække, for når vinen gærer, vil sækkene sprænges, og vinen går til spille. Nej, ny vin skal hældes på nye lædersække. På den måde bevares begge dele."³ Dette svar er ofte blevet brugt i en sammenhæng, der omhandler alt fra lederskabsstruktur til en formaning om, at vi bør være åbne for det nye, Gud gør. Men måske er svaret ikke så meget, at Gud er i gang med at gøre nye ting, men at han egentlig bare er i gang med at fortsætte det, han altid har gjort; at genoprette og frelse det fortabte og brudte. I en kultur, der kender til vin, er det jo ikke den nye vin, man ønsker, men den gamle. Så kan det være, at Jesus vender spørgsmålet på hovedet og siger til dem, "Det er ikke mig der har bragt en ny lære, men jer!?" Måske er det sådan, at der intet er, som har ændret sig, men det, han gør, er blot er en fortsættelse af, hvad han altid har talt om, og flere og flere lag bliver fjernet.

Jeg ved ikke, hvad det er med mennesker, eller måske er det blot kristne, men hvorfor søger vi altid efter de ekstreme løsninger og svar? Sort eller hvidt? Enten eller? Måske skal svaret findes i

---

¹ Der er pt. tre identiske gudstjenester, da kirkens medlemmer oftest blot deltager i ét møde om søndagen.

² Australske Kristne Kirker

---

³ Matt.9,16-17 BPH

spændingen imellem begge sider. At det ikke er enten eller, men et både og.

Selve spørgsmålet, som jeg er blevet bedt om at adressere, er sat op i et spændingsfelt; "bør vi bevare det 'gamle', karismatiske præg med tungetale, profetiske ord mv. til møderne, eller alternativt gøre møderne mere tilgængelige for udefrakommende."

Dette er en klassisk tilgang til emnet her i det danske kirkelige landskab. Men hvorfor er det enten eller?

Spørgsmålet, vi bliver nødt til at stille er, hvad vores formål som kristne er på denne side af evigheden? Hvorfor eksisterer vore lokale kirker?

Hvad end svaret er, dikterer det vore beslutninger om, *hvordan* vi bygger kirke.

Jeg er overbevist om, at vi eksisterer på denne side af evigheden for at lede folk til Jesus. Vore kirker bør bygge kristne op, så at de kan leve deres liv mandag til lørdag på den bedste måde. Vore kirker bør være steder, hvor vi kan byde folk velkommen hjem! Kirker, som man kan være stolte af at bringe sine venner med hen til.

"Så det må betyde, at der ikke er plads til udtryk for Helligånden?" Nej! Men vi kan give plads til Helligånden og hans virke, uden at det skræmmer folk eller er underligt!

Da disciplene modtog gaven til at tale i tunger, var der folk fra forskellige lande, som sagde, "hvordan går det til, at vi kan høre de her mænd fortælle os om de mægtige ting, Gud har gjort, hver på vores eget sprog?"⁴ Der har været mange diskussioner om denne oplevelse. Da disciplene kom ud og talte i tunger, er spørgsmålet, om det var *glossolalia*, som er det, man oftest tænker tungetale er, når kristne udtrykker ord, der lyder som et ukendt sprog? Hvis det var, ville alle de forskellige, der hørte dem tale, have modtaget oversættelsen overnaturligt for at kunne sige, hvad de sagde. Eller talte de ved Helligåndens hjælp de aktuelle sprog, der var repræsenteret?

Kan det være, at dette helt præcist viser, hvad Helligåndens virke bør resultere i? At det bør pege på Gud og de mægtige ting, han har gjort.

Desværre har meget af det, vi omtaler som "karismatiske gaver og udtryk" peget mere på mennesker end på Gud.

Som en præst i Hillsong ønsker jeg at give så meget plads til Helligånden som overhovedet muligt, men jeg har nogle overbevisninger, som også driver mig.

Lad mig nævne mine praktiske tanker om det, som forhåbentlig kan hjælpe. (Jeg er 100% klar over, at vi blot er *ét* udtryk i Guds globale kirke, så forstå mit hjerte, at jeg blot giver en indsigt i, hvad jeg og vi tænker og ønsker, og ikke vil sige, hvad andre bør gøre i deres kirkelige sammenhæng, da alle ultimativt er ansvarlig overfor Gud for deres tjeneste, liv og åbenbaringer).

Begræns ikke Gud

Når vi tænker på og snakker om de karismatiske gaver, tænker vi ofte på de "spektakulære" tidspunkter, hvor en person giver en profeti, beder for en syg eller noget lignende. Men vi må passe på ikke at begrænse Gud. Ofte bliver vi fanget i formen af gudstjenester fremfor indholdet, når vi bedømmer de karismatiske elementer, men Helligånden kan virke lige stærkt i både en stille og rolig Jesus-fokuseret folkekirkegudstjeneste, som han kan i en frikirke, der har et fuldt band med lys og lyd. Det er ikke formen, der dikterer indholdet.

Når vi planlægger vore gudstjenester, beder vi og er åbne for, at Helligånden må lede og inspirere os med alt fra planlægningen af sange, prædikener, og hvem vi kan inkludere i tjeneste den søndag; og om vi fornemmer, der er visse grupper vi bør "sigte på" at hjælpe ved at fokusere på bestemte ting. Guds Rige er ikke et rige af kaos, men orden, så jeg er 100% overbevist om, at han leder os på meget praktiske måder.

Idet vi er forberedte og ved, hvad vi ønsker at opnå, er der så også plads til fleksibilitet og til at være åbne for, at Helligånden pludselig taler til os om at tage gudstjenesten i en anden retning. Men jeg vil sige det igen, vi må komme væk fra denne tendens i det kirkelige Danmark, hvor vi dømmer hinandens indhold på formen. Det er ikke op til os som mennesker at sidde i vore kirkelige lejre og pege fingre ad andre traditioner og bedømme, om det er Helligånden, når en kirke har røg, lys og lyd

---

⁴ Apg.2,11 BPH

og andre har salmebøger og stearinlys. Gud er ikke begrænset af alt dette, men virker, hvor mennesker er villige til at løfte Jesus op og tale om hans mægtige gerninger.

Kontekst

Når vi så bevæger os i det karismatiske, synes jeg det er vigtigt at give det øjeblik en kontekst. Hvad jeg mener med det er, at vores formål som kirke jo ikke ændrer sig. Så når de her øjeblikke opstår, tror jeg, at det som præster er vores ansvar at give det øjeblik noget lederskab og kontekst. Når en person kommer op til mig og siger, at de fornemmer, de har en profeti til hele kirken, er det *mit* ansvar som hyrde for flokken at bedømme, om dette er aktuelt, eller om det "blot" er noget, der kan forblive i en mindre sammenhæng. Eller når vi har øjeblikke hvor vi beder i tunger eller beder for, at folk skal blive fyldt med Helligånden; så fremfor blot at gøre det uden nogen forklaring, giver vi det en kontekst og forklarer, *hvad* vi laver og *hvorfor*. Idet jeg tror, at formålet med vores kirker er at lede folk til Jesus, er det mit ansvar at sørge for, at alle øjeblikke i en gudstjeneste gør netop dette, men nogle gange, når man giver folk plads til at udfolde sig i deres karismatiske gaver, bliver det ofte om dem som personer fremfor Jesus.

Vi må minde hinanden om, at vi er fyldt af Helligånden, ikke besat af ham. Paulus skrev til kirken i Korinth, som havde lidt for mange mennesker, der brugte Helligåndens gaver som en undskyldning for at tage al opmærksomheden: "De, der får et profetisk budskab fra Gud, bestemmer jo selv, hvornår og hvordan de vil bringe det."⁵ I den engelske oversættelse af Bibelen siger det vers, at profeters ånd er underlagt profeten. Så vi er ansvarlige for at være gode forvaltere af de gaver og øjeblikke, Gud giver os.

Helligåndens virke *bør* være en del af en kirkes liv, og det bør tænkes igennem, hvor og hvornår der er plads til, at de gaver kan udfolde sig. Der bør være en tid og et sted, men i vores kirke ser vi ikke søndagen som det eneste sted, hvor dette kan ske. Vi samler hundredvis af mennesker hver uge i løbet af ugen i det, vi kalder Connect Groups, som er fællesskabsgrupper, og som spiser, studerer Guds

ord og beder sammen. I denne mindre sammenhæng er der nok sikkerhed i relationerne til, at folk kan prøve sig frem i forskellige gaver og modtage feedback og pastoralt lederskab fra deres gruppeleder.

Autentisk

Jeg tror, at i sidste ende er folk, som ikke er vant til at komme i kirker, ikke så skræmte af disse karismatiske øjeblikke, som mange kristne tror.

Det, folk er skræmte af, er hvad vi alle er skræmte af: det ukendte.

Jeg synes, det er uansvarligt af en præst at lade "karismatiske øjeblikke" løbe løbsk uden at give det noget lederskab, sprog og kontekst, så folk kan forstå, hvad der sker. Og hvad vi har oplevet i vores kirke er, at folk er ok med det. Det er jo en kirke. Det er noget, som vi tror på, og så længe det kan forstås (til en vis grad), kan det accepteres. Vi skal huske på, at hvad folk virkelig søger, er det autentiske.

Vi har gudstjenester, hvor vi beder for helbredelser, profeterer og søger Gud, men vi forklarer altid, hvad vi laver og hvorfor. Vi gør det tilgængeligt og muligt for folk at være en del af det. Vi ønsker jo, at folk kommer med på dette eventyr med Jesus.

Metoder kan ændre sig og ofte endda, men budskabet forbliver altid det samme.

Så hvilke udtryk vores kirker end har, må de altid pege på Jesus på den mest attraktive måde, det er muligt.

⁵ 1.Kor.14,32 BPH